

Udskriftsdato: 25. december 2025

KEN nr 9892 af 15/04/1997 (Historisk)

Ankestyrelsens principafgørelse O-70-97 om husleje - enkeltudgifter - depositum - forudsigelighed - lejlighedens størrelse - skøn

Ministerium: Social- og Boligministeriet

Journalnummer: J.nr.: 201103-96

Ankestyrelsens principafgørelse O-70-97 om husleje - enkeltudgifter - depositum - forudsigelighed - lejlighedens størrelse - skøn

Resume:

Ansøger søgte i forbindelse med separation økonomisk hjælp til depositum og 3 måneders forudbetalt husleje til en 2 værelses lejlighed.

Ankestyrelsen fandt, at kommunen ikke havde været berettiget til at give afslag på hjælp til depositum alene med henvisning til lejlighedens størrelse, uden at der var foretaget en vurdering af, hvorvidt huslejen kunne anses for at være rimelig.

Ankestyrelsen fandt dog samtidig, ud fra oplysninger om ansøgers indtægtsforhold, at der ikke havde været grundlag for at pålægge kommunen at yde hjælp til depositum og 3 måneders forudbetalt husleje.

Det blev herved lagt til grund, at kommunens afgørelse om, at ansøger efter oplysningerne om hans indtægtsforhold selv skulle have haft mulighed for at skaffe midler til depositum og 3 måneders husleje, ikke havde været ulovlig eller åbenbart urimelig. Nævnet havde derfor ikke været berettiget til at tilsidesætte kommunens afgørelse.

Kassation:

Principafgørelsen har ikke længere vejledningsværdi

Kassationsdato:

15-06-2009

Love:

Lov om social bistand - lovbekendtgørelse nr. 110 af 26. februar 1996 - § 46

Sagsfremstilling:

Ansøger, der var blevet separeret, søgte om hjælp til dækning af depositum og 3 måneders forudbetalt husleje ialt 20.000 kr., i forbindelse med nyt lejemål. Der var tale om en 2-værelses lejlighed på 92 kvadratmeter. Huslejen var på 3.000 kr. pr. måned, varmebidrag 500 kr. månedligt. Det var oplyst, at han skulle have samvær med sine 3 børn, og at han økonomisk havde mulighed for at afholde udgiften til husleje m.v., samt at kommunen ikke kunne tilbyde ham en anden bolig.

Kommunen gav afslag på ansøgningen med henvisning til, at der ikke var tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift. Der blev bl.a. lagt vægt på, at der var tale om en bolig af en størrelse, der ikke var rimelig i forhold til en enlig person.

Det var om ansøgers økonomi oplyst, at han havde fast arbejde, og at han havde en månedlig lønindtægt på brutto 30.000 kr. samt fri bil og telefon.

Nævnet pålagde kommunen at yde ansøger hjælp til dækning af depositum og 3 måneders forudbetalt husleje. Nævnet lagde ved afgørelsen vægt på, at ansøger i forbindelse med separation var boligløs. Der blev endvidere lagt vægt på ansøgers alder, og det forhold at han skulle have samvær med 3 børn, samt

at han havde økonomisk mulighed for at afholde udgifter til husleje m.v. Nævnet lagde endelig vægt på, at kommunen ikke kunne tilbyde ansøger en anden bolig, og nævnet fandt på den baggrund, at den bolig ansøger ønskede at leje, var en rimelig løsning på hans boligproblem.

I klagen til Ankestyrelsen havde kommunen bl.a. anført, at fra det tidspunkt, hvor familien besluttede sig for separation, var der tale om en forudsigelig social begivenhed i henseende til bestemmelserne i bistandslovens § 46. Kommunen fandt også, at ansøgers økonomiske situation ikke var sådan, at han ikke selv var i stand til at finde en midlertidig løsning på sit boligproblem og i løbet af kortere tid spare op til depositum.

Det blev også anført, at kommunens boligpolitiske holdning byggede på boligstøttelovens regelsæt. Kommunen fandt ikke, at vurderingen i den konkrete sag kunne anses for ulovlig eller åbenbart urimelig, hvorfor nævnet ikke havde været berettiget til at ændre afgørelsen.

Kommunen anførte også, at konsekvensen af nævnets afgørelse var, at kommunen skulle yde hjælp til depositum til selv overordentligt vellønnede personer, der skulle separeres, hvis de ikke havde andre lånemuligheder, uanset at de ellers skønnedes at have opsparingsmuligheder, således at de i løbet af kortere tid ville være i stand til selv at afholde udgiften.

Sagen blev behandlet i principielt møde med henblik på afklaring af, hvorvidt det af kommunen udøvede skøn over ansøgers økonomiske forhold, sammenholdt med udgiftens forudsigelighed kunne anses for at have været ulovlig eller åbenbart urimeligt, samt om hvorvidt kommunen i forbindelse med ansøgning om hjælp til depositum i henhold til bistandslovens § 46 var berettiget til at afslå ansøgningen med henvisning til lejlighedens størrelse, når denne oversteg det antal kvm., hvortil der kunne ydes fuld boligstøtte i henhold til boliglovgivningens regler.

Afgørelse:

Ankestyrelsen fandt, at kommunen ikke havde været berettiget til at give afslag på hjælp til depositum alene med henvisning til lejlighedens størrelse, uden samtidig at foretage en vurdering af, hvorvidt huslejen måtte anses for at være rimelig.

På baggrund af oplysningerne om huslejens størrelse, fandt Ankestyrelsen, at denne ikke kunne anses for at være urimelig.

Ankestyrelsen fandt dog samtidig, efter oplysningerne om ansøgers indtægtsforhold, herunder at han siden august 1995 havde været i beskæftigelse til en løn på 30.000 kr. brutto pr. måned samt fri bil og telefon, at der ikke havde været grundlag for at pålægge kommunen at yde hjælp til depositum og 3 måneders forudbetalt husleje.

Ankestyrelsen lagde herved til grund, at kommunens afgørelse om, at ansøger efter oplysningerne om hans indtægtsforhold selv skulle have haft mulighed for at skaffe midler til depositum og 3 måneders husleje, ikke havde været ulovlig eller åbenbart urimelig.

Nævnet havde derfor ikke været berettiget til at tilsidesætte kommunens afgørelse om, at der ikke var tale om en rimeligt begrundet enkeltudgift i henhold til bistandslovens § 46.

Ankestyrelsen ændrede således ankenævnets afgørelse.